

var udsat for bogholderimanipulationer, hvorved deres fuldt skattepligtige bruttoløn på papiret er blevet opskrevet med nogle procent, der kaldtes »eget pensionsbidrag«. Det var imidlertid rent fiktive posteringer uden nogen som helst økonomisk eller erhvervmæssig realitet, og sådan noget må man se væk fra.

Det beror derfor alene på billighedshensyn, at lovforslagets § 3, stk. 2 og 3, lader de ældste tjenestemænd opnå en brøkdelspension baseret på deres fysiske alder. Det nærmere indhold heraf vil fremgå af den som bilag til nærværende lovforslag optrykte artikel fra side 15-16 i Fremskridt 1976 nr. 10.

Den nævnte artikel tager også stilling til, hvad der skal ske med dem, som allerede er tjenestemandspensionister, men det ligger uden for nærværende lovforslags område. Som det fremgår af artiklen, bevarer de ifølge fremskridtsforslaget 50 pct. af det nu gældende pensionsbeløb. Er de ikke trusseredere eller skattefradragsfidusjagere i øvrigt, får de altså ingen mærkbar realnedgang, hvis folketinget vedtager fremskridtspartiets forslag om indkomstskatteaftrapning. Efterhånden som den almindelige folkepensionssats vokser, vil flere og flere fra gruppen glide over til at være almindelige folkepensionister.

Når saneringen af den danske økonomi er tilvejebragt, vil pensionsbeskæringen for den enkelte stort set blive opvejet af skattelettelser, forøget folkepension, bedre indtjeningsvilkår og formindsket inflation.

Ægtefælle- og børnepension påtænkes fortsat for den, der allerede har erhvervet aktuel ret hertil, men ophævet for alle andre, der herefter bliver stillede, ganske som var de gift med eller børn af ikke-tjenestemænd.

§ 3 gælder ikke blot for egentlige statslige og kommunale tjenestemandspensioner, men også for de mange, der er favoriseret på tilsvarende måde. Der kan her blandt mange andre nævnes folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre, statsrevisorer og civilt forsvarspersonel (lov nr. 82 af 12. marts 1970).

I forbindelse med forestående kommunallovgivning vil fremskridtspartiet gå ind for at lade staten overtage udgifterne til kommunernes og amtskommunernes tjenestemandspensioner. I afviklingsperioden er der nemlig ikke nogen rimelighed i at forskelsbehandle skatteyderne i de forskellige kommuner og amtskommuner alt efter, om deres tjenestemandspensionister skulle være mere eller mindre sejlivede.

Til § 4

Fremskridtspartiet har senest forelagt sit forslag om overenskomstansattes pensionsforhold som ændringsforslag nr. 2324 til § 23 i finanslovforslaget for 1982. Selve grundforslaget er et forslag af 12. oktober 1976 til folketingsbeslutning om pensionsmæssige særrettigheder, som kom til 1. behandling 29. oktober 1976 (jfr. Folketingstidende 1976-77, forhandlingerne sp. 1056-1073) og derefter slotspladsangrebet, da Kirsten Stallknecht-demonstranter vendte ryggen til realiteterne den 10. november 1976.

Når de ansattes organisationer hævder, at § 4 vil være et indgreb i deres forhandlingsmuligheder, er svaret, at hensynet til helheden kræver kraftige indgreb, efter at Danmarks risiko for at falde i afgrunden – omfattende såvel de offentligt ansatte som alle andre – er blevet så betydelig som følge af de sidste 22 års skændige folketingsflertal.